

PROLÓG

Slza.

Všetko zmenila jediná slza. Leskla sa jej na líci, videl som ju aj napriek dažďovým kvapkám, nedala sa prehliadnuť. Slza zlomenej princeznej.

Čistá duša uväznená vo svete zloby a nespravodlivosti. Ja jej ale nemôžem ponúknuť nič lepšie. Môj svet je skazený viac než ten jej. Vybudoval som ho na základoch krvi a utrpenia.

Zaslúži si niečo celkom iné a ja pre ňu môžem urobiť len jediné. Postarať sa o to, aby ma nenávidela.

KAPITOLA 1

Kasian

Pred tromi rokmi

Celú akciu sa mi podarilo naplánovať do posledného detailu. Na chyby nie je priestor, každá totiž môže znamenať okamžitú smrť. Pre ňu sme dnes večer rozhodne neprišli.

Chlpáč na sedadle spolujazdca mi robí spoločnosť už takmer rok. Partnerstvá mi príliš nejdú, dôverovať ľuďom je pre mňa to najväčšie bláznovstvo. Len tomuto štvornohému stvoreniu môžem zveriť všetky svoje tajomstvá. Nielen preto, že nedokáže rozprávať, ale hlavne z dôvodu, že na rozdiel od ľudí nemá podlosť v povahe. Na rozdiel odo mňa.

„Tak sa ukáž.“ Obrátim sa k Amudisovi a napravím mu vestu. Je dokonalý, milujem ho.

„Nezabúdaj, hlavne opatrne.“

Odpovie mi oliznutím tváre. Prižmúrim oči, aj sa mierne odtiahnem, ale nemá to žiaden účinok. Ešte stále je šteňa, chce sa hrať.

„Stačí, kamoš. Musíme íst.“

Auto som odparkoval pár metrov od nášho cieľa. Zavediem Amudisa k zadnému vchodu výškovej budovy a cestou sa vyhneme ochrankárom pred vstupom do hotela.

Mám zmapovanú celú trasu, dokonca aj pohyb personálu. O deviatej vynášajú z kuchyne odpadky zadným vchodom. Tam Amudisovi prikážem, aby čakal na mieste. Jeho výcvik mi zabral väčšinu nášho spoločného roku. Rotvajler má vlastnú hlavu, pravidelne ignoroval povel, napokon však pochopil, kto je v našej dvojici šéf.

Kľaknem si k nemu, nastavím ľavú dlaň a on mi na ňu položí labu. Dokonale zapadá k nedávno vytvorenému tetovaniu jeho odtlačku. Z druhej strany mám jeho portrét. Vravím, tohto psa milujem.

Pohľadím ho po hlave. „O chvíľu po teba prídem.“

Do vynášania odpadkov ostáva pätnásť minút. Dovtedy to musím zvládnuť a vrátiť sa po Amudisa.

Vyjdem spoza rohu budovy a keď sa priblížim ku vchodu, dvaja Japonci zbystria pozornosť. Neprekvapuje ma to, tvárim sa však, že áno.

„Nejaký problém, páni?“ Pohlľadom preskočím od jedného chlapa k druhému, na tvári si udržiavam priateľský úsmev.

„Vstupnú kartu,“ prehovorí jeden z nich po anglicky.

„Nebývam v tomto hoteli, mám stretnutie s klientom. Je tu ubytovaný pán Akira, momentálne spolu riešime predaj jeho apartmánu v Chuo City. Povedal, aby som ho počkal v hotelovom bare.“

Podozrieval som si ma prezerajú, ani čierny oblek mi v tejto situácii príliš nepomáha. Nepôsobím dôveryhodne.

„Musíme vás prezrieť,“ zabručí napokon.

„Iste, nech sa páči.“ Roztiahnem ruky a nechám toho blbca, aby ma prehladal. Nič nenájde. Ustúpia a nechajú ma vstúpiť do budovy. Pred tým ma však upozornia, aby som sa vyhol dvadsiatemu poschodiú a ja im

s úsmevom poďakujem. Dvadsiate poschodie je presne to miesto, kam mám namierené.

Na recepcii si ma ľudia navôkol nevšímajú. Okrem ďalšej ochranky. Tá postáva pri každom kúte, jeden priamo pri recepčnom pulte. Nevenujem mu pozornosť, sebavedomo kráčam k hotelovému baru. Ponad plece skontrolujem ochrankárov pri vchode. Jeden z nich ma vyprevádza pohľadom, no keď sa priblížim k dverám, odvráti sa a opäť sleduje ulicu.

Zmením smer a vyberiem sa ku kuchyni. Dostať sa tam však môže vyvolať prvé problémy. Schovám sa za dvere a skontrolujem hodinky na zápästí. Desať minút. Odrátavam sekundy. Po chvíli sa dvere konečne otvoria a vyjde z nich čašník s táckou naloženou jedlom. Priblížim sa mu za chrbát a tesne pred sanitárnou miestnosťou využijem situáciu.

„Dovolíte?“ Chytím tácku.

Splašene sa na mňa pozrie, chudák, ani nestihne zareagovať. Druhou rukou mu zovriem vlasy a vrazím hlavou o stenu. Stratí vedomie. Kým ho dotiahnem do sanitárnej miestnosti, nechám tácku na zemi. Jedlo z jedného taniera vykydнем na zem vedľa bezvládneho tela, päťou rozdrvím porcelán a črepy roztrúsim do druhého taniera.

S táckou v ruke vrazím do kuchyne.

„Čo to má znamenať?!“ Naštvané ju hodím na kuchynský pult. „Pán veľvyslanec si takmer rozrezal hrdlo!“

Personál sa po sebe začne zmätene obzeráť.

„Okamžite to dajte do poriadku, v opačnom prípade sa postarám, aby tento hotel nadobro zatvorili a nikto z vás si už viac prácu v gastronómii nenájde!“

Kuchyňa sa v momente premení na jeden veľký cirкус. Kuchári lietajú zo strany na stranu, šéfkuchár ich poháňa ostrým japonským slovníkom. Využijem chvíľku nepozornosti a prekĺznem druhými dverami, vedúcimi k zadnému vchodu. Posledných päť minút.

„Tak tu si.“ Usmejem sa na Amudisa, ktorý na mňa trepezlivo čaká. „Pomaly okolo nohy.“

Môj povel poslúchne a pekne popri mne kráča. Pootvorím dvere o niečo viac, aby sme mohli obaja prejsť. V kuchyni stále vládne chaos. Prikradneme sa pozdĺž steny, kryjú nás kuchynské pulty. Dnes máme šťastie. Vytratíme sa rýchlosťou svetla.

„To šlo celkom fajn.“ Pokývnem na Amudisa.

Ešte stále však nie je koniec. K výťahom musíme pobehnúť, pes v hoteli nie je povolený. Ak si nás niekto všimne, skončili sme. Vyvezieme sa na devätnáste poschodie. Dvere sa otvoria a kým vystúpime, skontrolujem chodbu. Vzduch je čistý, ale len po vstup k schodisku.

Ďalší z ochrankárov postáva pri dverách. Môžem len hádať, koľko ich je za nimi.

Našťastie si nás nevšimne, pretože sa schováme za roh.

Kľaknem si pred Amudisa a rozopnem mu vestu. Z tašky pripevnenej na jeho tele vyberiem zbraň s tlmičom a zips opäť vytiahnem, aby sa mohol pohybovať.

„Čakaj,“ prikážem mu.

Ruku so zbraňou skryjem za chrbát a sebavedomo sa vyberiem k ochrankárovi.

„Sem nemôžete...“

Chcel povedať ísť, k tomu už však nedostane príležitosť. Hlavnou zbrane mu vrazím do hlavy. Chytím ho skôr, než stihne padnúť a na zem klesnem spoločne s ním. Opatrne položím telo, nechcem narobiť zbytočný hluk.

Za dverami sa na moje prekvapenie nikto nenachádza. Čakal som omnoho väčšiu bezpečnosť. Dotiahnem ochrankára do malej chodbičky a do hlavy mu vpálím guľku. Obavy, že sa preberie a upozorní ostatných, sú tak definitívne zažehnané.

„Amudis,“ pošepkám do chodby. Vynorí sa spoza rohu a pripojí sa ku mne.

A sme tu. Dvadsiate poschodie. Zopakujem rovnaký

scenár s mužom stráziacim vstup k schodisku. Zrejme sa jeden nachádza na každom poschodí. Keď je aj on bezpečne zlikvidovaný, vyjdem na chodbu.

Nájsť konkrétnu izbu nie je žiadnym problémom, keďže ju strážia ďalší dvaja ochrankári. Nemám čas sa s nimi dohadovať. Obaja dostanú po kuse olova medzi oči skôr, než stihnú vytiahnuť vlastné zbrane.

Prehľadám ich a vo vrecku jedného z nich nájdem vstupnú kartu. Nie je to žiaden objav, vždy musí mať niektorý z ochrankárov náhradnú kartu, pre prípad potreby. Tento kus plastu mi pomôže zdolať poslednú prekážku. Prejdem kartou cez senzor a rozsvieti sa zelené svetlo. Cesta je voľná.

V obývacej miestnosti kráľovského apartmánu sa nikto nenachádza, z neďalekej kúpeľne však počujem tiecť vodu. Je v sprche, čo mi príliš nevyhovuje. Zanechal som za sebou štyri mŕtvol, pokojne ich môžu čoskoro nájsť.

Obzriem sa po izbe. Zodpovedá jej terajšiemu nájomníkovi. Slovo luxus je v tomto prípade prislabé. Viktoriánsky nábytok, veľký mäkký koberec, dokonca aj krb. Všetko je krásne ladené do jemných krémových farieb, až ma z toľkého svetla bolia oči.

Z rímky krbu vezmem brúsenú vázu a týmto rozhodne upútam pozornosť, pretože ju celou silou hodím k dverám kúpeľne. Voda sa zastaví.

Žmurknem na Amudisa, posadím sa do kresla a chlpáč si sadne po mojej pravici. Netrvá dlho, kým sa objaví v miestnosti. Vlasý má mokré a na sebe len biely župan s logom hotela. Čakal som aspoň mierny šok, no ona sa tvári, akoby na ňu moja prítomnosť urobila dojem.

„Pekný večer, Ayame.“ Venujem jej úsmev.

Povýšenecky dvihne tvár. Netuším, či prižmúri oči. Má ich príliš úzke na to, aby sa to dalo rozoznať.

„Hľadáte niekoho?“ Jej angličtina je dokonalá. Ak by výzorom neodhaľovala jasný pôvod, určite by ma zmietla.

„Áno, hľadá. A práve som aj našiel.“

Usmeje sa. „Myslíte smrť?“

„Smrť je mojím maznáčikom.“ Vstanem z kresla a pomaly k nej vykročím. „A nosím ju so sebou vo vrecku,“ dodám, keď sme takmer pri sebe.

Je nízka, musí dvihnúť hlavu, aby mi videla do tváre. Ja svoju musím, naopak, skloniť. Ani sa nepohne a odhodlane mi hľadá do očí. Ak pociťuje strach, dokáže ho veľmi dobre skrývať.

„Chcem s niekým hovoriť a ty sa postaráš o to, aby sa tak stalo,“ vysvetlím jej dôvod svojej prítomnosti.

„Môj otec s tebou hovoriť nebude.“ Sarkasticky sa usmeje. Zrejme si myslí, že má navrch, aj keď to nedáva vôbec žiaden zmysel.

„Nechcem hovoriť s твоjím otcom. Chcem hovoriť s cisárom.“

Z tváre sa jej pomaly vytratí úsmev a v jej tmavých očiach sa objavujú prvé obavy.

„Odkiaľ vieš –“

„O cisárovi?“ preruším ju. „Viem toho veľa. Napríklad...“ Chytím ju za krk. Napne sa. Pod prstami cítim jej pulz, postupne sa zrýchľuje spoločne s dychom. „Čo všetko sa dá robiť s takým krehkým krkom. Môžem ho bozkávať.“ Nakloním sa bližšie. Prerývane zalapá po vzduchu, keďže ju stále pevne zvieram. „Alebo pohryzt'. Olízať.“ Odtiahnem sa a pozriem jej do očí. „Zlomiť,“ dodám pokojne.

Pohlľadom pátra po izbe. Zrejme už pochopila, že si nerobím srandu a nikto jej nepríde na pomoc. Zbadá Amudisa. Zamračí sa naňho a okamih na to mi venuje rovnaký pohľad. „Už som o tebe počula. Ty si ten Američan s rotvajlerom. Vyhodil si do vzduchu Taovu rezidenciu.“

„Musel som. Krivo sa pozrel na môjho psa.“

To ju príliš neupokojí, len pred niekoľkými sekundami sa tak naňho dívala aj ona.

„Takže, Ayame. Postaráš sa o stretnutie s cisárom. Súhlasíš?“

„Až cisár zistí, že si ma takmer uškrtil, zabije ťa.“

„Nezabije,“ poviem s istotou a aby som dal najavo, že z cisára naozaj nemám strach, stlačím jej hrdlo ešte pevnejšie. „Mám totiž plán.“